

3. *Друкер П. Ф.* Задачи менеджмента в XXI веке. – СПб.; М. : Издательский дом «Вильямс», 2004. – 272 с.
4. *Керженцев П. М.* Принципы организации. – М. : Экономика, 1968. 464 с.
5. *Кравченко А. И.* Классики социологии менеджмента: Ф. Тейлор, А. Гастев. – СПб., 1998. – 319 с.
6. Социология управления: Учебник. – М. : Центр социального прогнозирования и маркетинга, 2011. – 300 с.

**УДК 316:33**

*Ладигенська В. В.,*  
студентка II-го курсу, обліково-економічного факультету,  
групи ООА-203 КНЕУ імені В. Гетьмана

### **ГЛОБАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ**

Сталий розвиток на сьогоднішній день являється корінною, центральною проблемою для всіх країн світу, але особливо для тих, що розвиваються. У моєму розумінні, саме сталий розвиток необхідно поставити в центр нової міжнародної стратегії нового глобального економічного і політичного порядку. Оскільки зупинити процес глобалізації майже неможливо, для України важливо визначити загрози її незалежності та розробити запобіжні заходи. На мою думку, небезпека глобалізації передусім пов'язана з можливістю втрати національного суверенітету завдяки надмірній залежності: політичній, економічній, військовій, культурній чи іншій. Глобалізація веде до виходу за межі деяких країн і регіонів та екологічних проблем. Транснаціональні корпорації забруднюють території інших країн, вибухи на атомних електростанціях завдають шкоди не тільки своїй країні. Зростання населення, обсягів виробництва та обмеженість природних ресурсів спричиняють конфлікти з приводу права на їх використання. Тому, на мій погляд, екологічна загроза може розглядатись не тільки як внутрішній, але й як зовнішній чинник впливу на соціально-економічний розвиток держави. Глобальні процеси

охоплюють не тільки торгівлю, а й виробництво. Потужні компанії орієнтовані на ринки інших країн, використання їх робочої сили. Транснаціональні компанії, на долю яких припадає майже 50 % світового промислового виробництва, сприяють перевищенню капіталу між країнами. Це явище для розвинутих країн не створює загроз, бо кожна з них має свої ТНК, а інвестиції є взаємними. У країнах, що розвиваються, вплив ТНК на економіку та політику може набувати загрозливих для незалежності масштабів. Недоліки у банківській системі країн з перехідною економікою, зокрема відсутність системи страхування депозитів, захисту вкладів від знецінення, створюють загрозу національній безпеці з боку іноземних банків і страхових компаній. Можливі також сплановані атаки для підризу грошової одиниці та фінансової стабільності країни. Навіть високорозвинені країни можуть увійти у світові фінансові кризи, а для країн, що розвиваються, додаткові ризики виникають завдяки відтоку внутрішніх капіталів за кордон і зростанню зовнішнього боргу. Тому кожен з чинників глобалізації створює як можливості, так і загрози. Використати можливості може лише потужна конкурентоспроможна економіка, а для слабких держав існує загроза перетворитись у «безнадійні» під тиском глобальної монополізації. Це підтверджується дослідженнями, виконаними на замовлення Національного управління економічного планування Японії. Звідси основною складовою національної безпеки виступає економічна безпека, від якої залежить комплексний показник національної сили, що відображає спроможність держави до виживання в екстремальних ситуаціях, підтримувати економічне зростання міжнародної спільноти та здійснювати тиск на інші держави. Враховуючи те, що Україну до спаду виробництва визнавали однією з надрозвинених країн світу, а її технологічний потенціал ще не остаточно зруйновано, ми ще маємо шанс досягти рівня конкурентоспроможності європейських країн, але на це «історія дає Україні лише 10–15 років» [1].

Звідси головною метою врахування впливу глобальних процесів (особливо тенденцій, які визначаються ризиками і загрозами) є розробка

концептуальних підходів до системи управління, яка б давала змогу забезпечити ефективне функціонування економіки держави. Аналізуючи існуючі методи вирішення цієї проблеми, слід зазначити, що численні наукові дослідження формують досить чітке уявлення про можливості управління. Однак урахування дії факторів зовнішнього спрямування потребує комплексного підходу. Тому доцільно формувати систему управління як відкриту, до складу якої належать структурні складові на різних рівнях і з власними повноваженнями. Особливістю тут виступає двосторонній рух інформації між суб'єктами управління та оточуючим середовищем, що забезпечить її обіг і на основі цього реалістичність уявлень про розвиток подій у контексті прийняття управлінських рішень [2].

Отже, сталий розвиток – складна категорія, що включає складові – правову, політичну, духовну, оскільки без нормативно-правового регулювання процесом сталого розвитку, без політичних програм і спрямувань, без свідомого сприйняття дійсності не стає неможливим і сам сталий розвиток. Згідно концепції сталого розвитку усі цілі можуть бути також згруповані за трьома основними напрямками: економічним, соціальним та екологічним. Зарубіжні підприємства здійснюють свою діяльність відповідно до принципів сталого розвитку, тоді як українські підприємства тільки починають приділяти увагу таким цілям, як екологізація і здійснення соціальних проектів, поряд зі збільшенням обсягів продажів і отриманням прибутку. Для переходу на шлях сталого розвитку кожне підприємство має встановлювати економічні, соціальні та екологічні цілі, розробляти і дотримуватися заходів щодо їх досягнення.

### *Література*

1. Хвесик М. А., Сундук А. М. та ін. Управління розвитком національної економіки в контексті дії глобальних процесів / М. А. Хвесик, А. М. Сундук. – М. : Еко-Трендз, 2013. – 23 с.
2. Миколайчук М. М. Регіональні аспекти державного управління сталим розвитком в умовах глобалізації / М. М. Миколайчук. – 2008. – 71 с.